

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **E. A.**, nar., st. příslušnost Irák, t.č. zajištěn, zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M.eur., advokátem se sídlem Nile house, Karolinská 654/2, Praha 8 – Karlín, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2015, č. j. KRPB-246749-18/ČJ-2015-060027-50A,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 14. 10. 2015, č. j. KRPB-246749-18/ČJ-2015-060027-50A, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit na náhradu nákladů řízení žalobci částku **8228 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Ing. Jana Procházky, LL.M.eur., advokáta se sídlem Nile house, Karolinská 654/2, Praha 8 – Karlín.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2015, č. j. KRPB-246749-18/ČJ-2015-060027-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“) o zajištění za účelem svého předání do Bulharska podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (tzv. Dublinské nařízení) ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Napadené rozhodnutí

Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o tom, že podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se žalobce zajišťuje za účelem jeho předání podle Dublinského nařízení o 30 dnů, tedy od 14. 10. 2015 do 12. 11. 2015. V odůvodnění žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu cizince, je policie oprávněna dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.

Při rozhodování o zajištění žalovaná vycházela z následujících skutkových okolností. Žalobce byl zadržen dne 14. 10. 2015 v 10:00 hod. policejní hlídkou v mezinárodním rychlíku RJ 72 Bedřich Smetana jedoucím na trase Wien – Berlín. Žalobce nepředložil cestovní doklad ani vízum, pouze uvedl své jméno, příjmení a státní příslušnost. Na základě lustrace dle otisků prstů žalobce bylo zjištěno, že existuje v systému EURODAC shoda se záznamem z Bulharska. Ze všech podkladů i vyjádření žalobce vyplývá, že vstoupil na území ČR neoprávněně, bez cestovního dokladu a platného víza, či jiného povolení opravňujícího ho k pobytu v ČR. Žalovaná se zabývala možnými překážkami v předání žalobce. Uvedla, že žalobce nemá na území ČR žádné trvale žijící příbuzné a neměl ani v úmyslu se tu usadit, neboť cílem jeho cesty je Německo. Žalované zároveň není známo, že by přemístěním do Bulharska žalobci hrozilo vykonání trestu smrti mučení nebo jiné formy nelidského zacházení. Ani dle vyjádření žalobce mu nic nebrání v návratu do Bulharska. Z uvedeného žalovaná dovodila, že jí nejsou známy žádné překážky, které by bránily v předání žalobce do země příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

K výkladu pojmu vážné nebezpečí útěku (čl. 28 odst. 1 Dublinského nařízení) žalovaná uvedla, že žalobce se netajil tím, že cílem jeho cesty je Německo, přičemž na své cestě nelegálně překročil vnější hranice EU z Turecka do Bulharska a následně i ze Srbska do Chorvatska, odkud pokračoval do Maďarska a Rakouska. Ačkoliv mohl výhody uprchlíka uplatnit v Bulharsku, kde požádal o mezinárodní ochranu, přesto se rozhodl, že bude pokračovat na své cestě dále. Toto jednání nedává záruku, že žalobce bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Proto žalovaná usoudila, že v daném případě existuje vážné nebezpečí útěku.

Žalovaná zvažovala i využití uložení mírnějších opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, přičemž dovodil, že tato zvláštní opatření nepřipadají v úvahu, neboť žalobce nemá na území ČR žádné příbuzné ani známé, a nemá ani finanční prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací přemístění a podle jeho slov v ČR nežije ani žádný jeho příbuzný či známý, který by jej ubytoval. Z hlediska přiměřenosti zajištění posuzované z pohledu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaná usoudila, že nedojde k porušení práva na rodinný či soukromý život žalobce, neboť žalobci chybí jakékoliv vazby k území ČR, nezná český jazyk a je vyloučeno, aby si byl schopen obstarat legálně finanční prostředky na svou obživu.

Doba zajištění byla stanovena ve smyslu ustanovení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů, přičemž žalovaná poukázala na lhůty upravené Dublinským nařízením. Žalovaná s ohledem na současnou migrační vlnu konstatovala, že Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky zasílá žádosti o převzetí do Bulharska až ve lhůtě tři týdnů, přičemž bulharské orgány poslední dobou přestaly odpovídat na tyto žádosti využívající

institut implicitního souhlasu. Z uvedeného je zřejmé, že maximální doba, do níž je ČR povinna realizovat přemístění cizince, je mnohem delší než třicetidenní lhůta uvedená ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body.

V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že na základě čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení ve spojení s § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemohlo dojít, neboť chybí zákonem stanovená objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince. K tomu žalobce odkázal zejm. na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2015, č.j. 42 A 12/2015-78, v němž soud shledal, že v zákoně chybí definice těchto kritérií a neobjevuje se ani v jiném předpisu vnitrostátní povahy, a proto je úprava uvedená v čl. 28 Dublinského nařízení neaplikovatelná. V tomto kontextu žalobce zmínil i judikaturu německých a rakouských soudů, jakož i dalších správních soudů v ČR. Z uvedeného důvodu je napadené rozhodnutí nezákonné ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že ačkoliv to čl. 28 Dublinského nařízení výslovně nezmiňuje, povinnost zabývat se reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU je nezbytnou náležitostí každého rozhodnutí o zajištění. Stejný závěr vyplývá podle žalobce i z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy). Žalobce poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž se stává zajištění cizince neslučitelné s Úmluvou tehdy, pokud nic nenaznačuje tomu, že by orgány státu měly reálný předpoklad vyhostit stěžovatele během doby, po kterou byl zajištěn (rozsudek ESLP A. a ostatní v. Velká Británie, č. 3455/05 ze dne 19. 2. 2009, nebo též rozsudek ve věci Agnissan v. Dánsko, č. 39964/98 ze dne 4. 10. 2001). Ve vnitrostátní judikatuře žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č.j. 2 As 80/2009-66. Z uvedeného žalobce dovodil, že k zajištění cizince na základě § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců může dojít pouze tehdy, je-li perspektiva jeho navrácení či přemístění reálná. Z hlediska požadavku na přezkoumatelnost správního rozhodnutí žalované o zajištění je rovněž třeba, aby úvaha o realizovatelnosti přemístění žalobce do Bulharska byla žalovanou řádně a náležitě zdůvodněna.

K tomu žalobce poukázal na dostupné statistické informace, které nasvědčují tomu, že předpoklad přemístění žalobce do Bulharska v příslušných lhůtách není reálný. Konkrétně žalobce ocitoval statistiku Ministerstva vnitra, podle níž za prvních devět měsíců roku 2015 odeslala ČR do Bulharska celkem 61 žádostí o přijetí či převzetí zpět, přičemž k faktickému přemístění cizince došlo jen v 7 případech. Přemístěn do Bulharska byl jen každý devátý cizinec. K tomu navíc je nutno poznamenat, že z těchto sedmi případů byly přibližně dvě třetiny transferů realizovány v jednom měsíci, a to v červnu. V ostatních měsících (vyjma dubna) k realizaci transferů vůbec nedošlo. Ačkoliv tedy faktické přemístění žalobce do Bulharska nelze zcela vyloučit, statistická pravděpodobnost přemístění je spíše malá, tzn. přibližně 11,5 procenta. Žalobce poukázal i na rozsudek Soudního dvora EU ve věci Said Shamilovich Kadzoev (Huchbarov), C 357/09 PPU, 30.11.2009, výrok č. 5) vztahující se k reálným předpokladům vyhoštění. Žalobce uzavřel, že možnost jeho přemístění do Bulharska nelze považovat za pravděpodobnou, a že tedy neexistuje reálný předpoklad, že by došlo k přemístění žalobce ve lhůtách stanovených Dublinským nařízením. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení, jakož i

přiznání náhrady nákladů řízení. Zároveň vyjádřil svůj souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

IV. Vyjádření žalované

Žalovaná k věci podala následující vyjádření. K prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že absence vymezení objektivních kritérií podle jejího názoru nezpůsobuje to, že by stávající právní úprava nesplňovala vysoké standardy na kvalitu zákona. ESLP nepřistoupil k vytvoření všeobecné definice pojmu libovůle, který je klíčovým pro posuzování kvality zákona. Žalovaná je přesvědčena o tom, že národní legislativu dopadající na danou problematiku nelze označit jako nedostatečně kvalitní.

Žalovaná vycházela při rozhodování o zajištění z toho, co bylo zjištěno ve správním řízení, takže se důsledně držela objektivitu, nikoliv svých subjektivních kritérií. Žalovaná je přesvědčena, že je oprávněna použít racionální úvahu pro určení objektivních kritérií, mezi které lze řadit např. důvod žádosti o azyl, neoprávněný vstup a pobyt na území, možnost opatření ubytování, vztah k ČR a státu, kde bylo požádáno o azyl, pobyt dalších rodinných příbuzných či přátel na území ČR nebo předchozí chování cizince. V tomto ohledu žalovaná odkázala i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z jehož rozsudku ze dne 10. 6. 2015, č.j. 2 Azs 49/2015 – 48, dále také rozsudek ze dne 4. 12. 2014, č.j. 9 Azs 199/2014 – 49 a další, včetně usnesení téhož soudu ze dne 24. 9. 2015, č.j. 10 Azs 122/2015 – 88, jímž byla Soudnímu dvoru EU položena předběžná otázka v této věci.

Ze zjištěných skutkových okolností vyplývá, že konečným cílem žalobcovy cesty je Německo. V návratu do Bulharska mu podle jeho slov sice nic nebrání, ale chce se dostat i nadále do Německa, eventuálně se vrátit zpět do Iráku, přičemž žalované není známo, že by požádal o dobrovolný návrat do této země. Žalovaná tedy při posuzování vážného nebezpečí útěku vzala v potaz i další podstatné skutkové okolnosti týkající se jeho vstupu a pobytu na území členských států schengenského prostoru, kdy systematicky porušoval jak mezinárodní, tak vnitrostátní právo. Všechny okolnosti svědčí o tom, že žalobce při ponechání na svobodě bude pokračovat v naplnění cíle a účelu své cesty, tj. bude nelegálně cestovat do Německa. Žalovaná zároveň neshledala žádné důvody znemožňující jeho vycestování, a to ani ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

K námitce existence reálného předpokladu předání žalobce ve lhůtě 6 týdnů žalovaná uvedla, že žalovaná jako zajišťující správní orgán není ze zákona kompetentní ke konečnému určení členského státu příslušného k posuzování žádosti cizince o udělení mezinárodní ochrany, z čehož plyne, že nemá ani vliv na délku lhůt, v níž probíhá komunikace mezi Ministerstvem vnitra a příslušným státem, jakož ani na lhůty pro předání rozhodnutí o přemístění cizince a samotnou realizaci jeho předání do příslušného státu, ani na to, do kterého z členských států EU bude zajištěná osoba předána. Jelikož Ministerstvo vnitra má podle Dublinského nařízení měsíční lhůtu k předložení žádosti o převzetí cizince do příslušného státu, byla délka zajištění stanovena na 30 dnů. Během této doby žalovaná zkoumá, zda byla žádost o převzetí cizince podána a zda trvají podmínky zajištění. Ministerstvo vnitra má až poté, co dojde k implicitní či explicitní akceptaci převzetí, k dispozici dobu šesti týdnů, v níž je povinno cizince předat. Po vydání rozhodnutí o přemístění dále nelze cizinci upřít lhůtu k podání žaloby (patnáct dnů), v níž nesmí být činěny úkony směřující k jeho předání.

K samotnému předání žalobce do Bulharska žalovaná uvedla, že neměla pochybnosti o tom, že by nebylo předání žalobce potencionálně možné, V průběhu roku 2015 k předávání do Bulharska v rámci Dublinského řízení docházelo. Pouze na okraj by žalovaná poukázala na to, že podle jejích zjištění nejsou statistické údaje prezentované v předmětné statistice vždy zcela přesné. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci nařídil jednání, neboť to shledal v posuzované věci jako nezbytné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovanou, který je zachycen a doložen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování v kopii k dispozici a z něhož vycházel. Žalobce však poukázal v žalobě na určité skutečnosti, z nichž podle jeho soudu vyplývá, že nebylo možno předpokládat, že zajištění žalobce povede ke svému cíli, tzn. k jeho předání do Bulharska.

Krajský soud k posouzení tohoto žalobního bodu provedl dokazování při jednání nařízeném dne 12. 11. 2015. Žalobce připojil ke své žalobě statistiky Ministerstva vnitra zveřejněné odborem azylové a migrační politiky (přístupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/statisticke-zpravy-o-mezinarodni-ochrane-za-jednotlive-mesice-v-roce-2015.aspx>), které mapují fungování Dublinského nařízení podle státní příslušnosti cizinců a podle členských států v měsících leden až září roku 2015. Podle těchto statistik v měsíci červnu byly odeslány 2 žádosti o přijetí cizince zpět do Bulharska, přičemž bylo uskutečněno 5 transferů z České republiky. V měsíci červenci 2015 byl poměr 3 žádosti o přijetí zpět k nule úspěšných předání, v srpnu 2015 činil poměr 4 žádosti o přijetí zpět k nule úspěšných předání, v měsíci září 2015 pak činil poměr 25 odeslaných žádostí k nule úspěšných předání z ČR. Žalovaná k tomu uvedla, že nesouhlasí s tím, aby zjišťování potencionality předávání cizinců do příslušného členského státu bylo opřeno pouze o oficiální statistiky Ministerstva vnitra, neboť to neposkytuje objektivní obraz skutečné situace. Navíc podotkla, že situace v Bulharsku je odlišná od situace v Maďarsku, kde dosud předávání neprobíhalo z důvodu přeplněnosti tamějších azylových zařízení. Poukázala na jeden případ cizince zajištěného v ČR (jehož kauza byla přezkoumávána krajským soudem pod sp. zn. 33A 40/2015), který uvedl při výslechu, že v Bulharsku o azyl nežádal, přičemž až v Dublinském řízení bylo zjištěno, že mu byl v Bulharsku udělen azyl). Tím žalovaná zpochybnila relevanci dat uvedených ve statistikách Ministerstva vnitra ve vztahu k Bulharsku, přičemž navrhla doplnění dokazování odpovědí Bulharska v tomto případě, kterou by soudu mohla dodatečně zaslat. Krajský soud návrhu na další doplnění dokazování nevyhověl.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Podle § 129 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede

dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. O zajištění policie neprodleně sepiše záznam obsahující údaje o totožnosti zajištěného cizince, datu, čase a místu zajištění a důvod předání nebo průvozu. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“ Podle § 129 odst. 5 téhož zákona platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. ***Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.*** V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Citované ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na „přímo použitelný právní předpis Evropských společenství“, jímž se podle výslovného nenormativního odkazu v poznámce pod čarou míní Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, které však bylo nahrazeno s účinností od 1. 1. 2014 nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“).

Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li ***vážné nebezpečí útěku*** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění ***přiměřené*** a nelze účinně použít jiná ***mírnější donucovací opatření***. Podle definičního ustanovení čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení se "nebezpečím útěku" rozumí existence důvodů, které se zakládají na ***objektivních kritériích vymezených právními předpisy***, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout.

K prvnímu žalobnímu bodu krajský soud uvádí, že samotná aplikace čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení v prostředí českého právního řádu je nyní předmětem výkladových sporů. V této situaci krajský soud ve smyslu principu předvídatelnosti svého rozhodování vychází i nadále ze svého názoru uvedeného v rozsudku ze dne 11. 8. 2015, č.j. 33 A 40/2015 – 32, že absence objektivních kritérií pro výklad pojmu „vážné nebezpečí útěku“ není překážkou aplikace institutu zajištění v podmínkách Dublinského řízení. Tento právní názor byl jako jeden z možných výkladů reflektován i Nejvyšším správním soudem, který potvrdil nejednoznačnost zodpovězení otázky aplikovatelnosti čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a usnesením ze dne 24. 9. 2015, č.j. 10 Azs 122/2015 – 88, položil Soudnímu dvoru EU tuto předběžnou otázku: *Má samotná skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince [čl. 2 písm. n) nařízení č. 604/2013 (Úř. věst. L 180, 29.6.2013, s. 31)], za následek neaplikovatelnost institutu zajištění dle čl. 28 odst. 2 téhož nařízení (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č.j. 10 Azs 122/2015 – 88, přístupné na www.nssoud.cz).* Z tohoto kroku lze usoudit, že právní názor opírající možnost aplikace citovaných ustanovení Dublinského nařízení v kontextu ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců na základě dodržení kritérií pro výklad pojmu „vážné nebezpečí útěku“ vyplývajících z judikatury je možnou i akceptovatelnou interpretací

relevantní právní úpravy. Pokud by tomu tak nebylo, nepřicházelo by v úvahu položení předběžné otázky, neboť daný výklad by musel být Nejvyšším správním soudem vyhodnocen jako nesprávný. Z toho důvodu krajský soud nepovažuje námitky žalobce směřující k samotné otázce aplikovatelnosti Dublinského nařízení za důvodné.

Při posouzení druhého žalobního bodu, který se týká samotné potenciality předání cizince podle Dublinského nařízení zpět do Bulharska, krajský soud vycházel jednak ze skutečností zjevných ze správního spisu, a jednak z doplnění dokazování provedeného při soudním jednání dne 12. 11. 2015. V první řadě krajský soud souhlasí s tím, že napadené rozhodnutí žalované mělo obsahovat přezkoumatelnou a zdůvodněnou úvahu o tom, zda v konkrétním případě žalobce existuje reálná šance, že dojde ve lhůtách předvídaných Dublinským nařízením k jeho předání do Bulharska. Ze statistických údajů ministerstva za období měsíců června až září 2015 vyplývá, že transfery do Bulharska podle Dublinského nařízení se vzdor odesílaným žádostem (celkem 32 žádostí o přijetí zpět v období červenec až září 2015) realizovaly naposledy v měsíci červnu 2015, kdy bylo takto předáno 5 cizinců. Od července až do konce září 2015 nebyl do Bulharska předán žádný cizinec. Krajský soud proto sdílí závěr žalobce, že úspěšnost předávání do Bulharska v posledním čtvrt roce před vydáním napadeného rozhodnutí (tj. před datem 14. 10. 2015). Pro přezkum napadeného rozhodnutí je ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhodný skutkový stav zjištěný k datu vydání napadeného rozhodnutí. Zmíněná data vypovídají podle přesvědčení krajského soudu jednoznačně o tom, že ani v měsíci říjnu 2015 nebylo možno hovořit o tom, že by existovala reálná pravděpodobnost, že se transfer žalobce uskuteční. Nebylo zjevně možno hovořit o reálné pravděpodobnosti předání žalobce do Bulharska, neboť predikce vyplývající ze statistických dat za měsíc červenec, srpen a září 2015 to neodůvodňovala. Ani žalovanou navrhaný důkaz odpovědí Bulharska v případě řešeném z pohledu zajištění cizince zdejším soudem pod sp. zn. 33 A 40/2015 by podle přesvědčení krajského soudu nemohl tato zjištění zásadně změnit. K tomu krajský soud navrhl podotýká, že statistiky z povahy věci nezohledňují důvody, pro které požadovaný stát neodpoví či neposkytne součinnost v rámci Dublinského řízení. S ohledem na požadovanou rychlost a efektivitu přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince již soud další dokazování neprováděl.

K tomu je zapotřebí poukázat na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, podle něhož *Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*

Krajský soud je přesvědčen, že citovaný právní názor rozšířeného senátu na nyní posuzovanou věc přímo dopadá. Z toho vyplývá, že žalovaná postupovala nezákonně, pokud rozhodla zajištění žalobce na 30 dnů v situaci, kdy úspěšnost předávání cizinců do Bulharska podle Dublinského nařízení byla za posledního čtvrt roku nulová. Předání žalobce tedy z pohledu skutkového stavu rozhodného k datu vydání rozhodnutí žalované nebylo reálné (viz obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2015, č. j. 4 A 59/2015-33).

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto jej ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Žalovaná je v dalším řízení povinna propustit žalobce bez zbytečného odkladu na svobodu ve smyslu § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Jelikož žalobce nevyčíslil požadovanou náhradu nákladů, vycházel krajský soud ze skutečností zřejmých ze spisu. Úspěšnému žalobci vznikly náklady právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy žalobci přísluší na náhradě nákladů právního zastoupení částka 8228 Kč. Jelikož jiné náklady řízení žalobci nevznikly, dospěl krajský soud k závěru, že celkově náleží žalobci na náhradě nákladů řízení částka 8228 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit na účet zástupce žalobce za podmínek uvedených ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. listopadu 2015

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová